

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ

Παροιμῖαι, αἵτινες λέγονται ἐπὶ τῶν μάλιστα πονούντων καὶ ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων πράγμασιν, εἶναι αὗται ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἐλλ. γλώσσῃ. «ἀδύνατα θηρᾶς» (Ζηνόβ. 1, 29. Σουίδ. σ. 28, α' Βεκκ.), ἀνθ' οὗ ἡ δημώδης λέγει «βάλλεις τῇ μύτῃ σου ἐκεῖ ποῦ δὲν φθάνεις».

«ἀέρα δέρεις» (Α' Κορινθ. θ', 26, πρβλ. Εὐστάθ. εἰς Ἰλ. Υ', σελ. 1215, 54 καὶ Maii Collect. Vat. τόμ. IV (1831, 8) σελ. 527 καὶ Θεόδωρ. Μετοχ. σελ. 371. Φωτ. Ἐπιστ. 4, 221. Suicer. Thesaur. Eccles. 1, 107) καὶ «τὸν ἀέρα παίεις» (Γρηγόρ. Ναζιανζ. Λόγ. 21, σελ. 376) καὶ «τύπτεις ἀέρα» (Boisson. Ἀνεκδ. τόμ. Β', σ. 437). Ταύτην δ' ἀπαράλλακτα καὶ ἡ δημώδης ἐξηγεῖται διὰ τοῦ «ἀέρα κοπανίζεις».

«αἰγιαλῷ λαλεῖς» (Ζηνόβ. 1, 38. Διογενιαν. 1, 37), ὑφ' ὧν κακῶς ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ «ἐπὶ τῶν ἀνηκούστων» ἢ «ἐπὶ τῶν ἀνηκόων» ἀντὶ τοῦ «ἐπὶ τῶν ἀνηνύτων», ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ Πλουτάρχου, ὅστις τὸ «αἰγιαλῷ λαλεῖς» καταλέγει ἐν ταῖς παροιμίαις ταῖς περὶ τῶν ἀδυνάτων λεγομέναις (ὄρα Corp. paroem. Graec. τόμ. Α', σ. 345, 23). Ἀντ' αὐτῆς ἡ δημώδης λέγει «ὁμιλεῖς στὸν τοῖχον» καὶ «στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα ὅσο θέλῃς βρόντια».

«αἰθέρα νήνεμον ἐρέσσεις» (Ζηνόβ. 1, 39. Διογενιαν. 1, 38. Σουίδ. σελ. 39, α' Βεκκ.).

«Αἰθίοπα σμήχεις» (Λουκιαν. πρὸς Ἀπαίδ. 28. Ζηνόβ. 1, 46. Διογενιαν. 1, 45. Μακάρ. 1, 62. Ἀποστόλ. 1, 71. Ἀρσέν. 2, 15. Πλουτάρχ. ἐν Boisson. Ἀνεκδ. Α', 394, 7. Θεόδωρ. Μετοχ. σελ. 447. Σουίδ. σελ. 39, β' Βεκκ.) καὶ «Αἰθίοπα λευκαίνεις» (Σχολ. Ἀριστοφ. Σφηκ. στίχ. 279) καὶ «Αἰθίοπα ῥύπτεις» (Μακάρ. 5, 50).

«ἀκίχητα διώκεις» (Ἰλιάδ. Ρ, 75). ὄρα παροιμίαν «ἀδύνατα θηρᾶς».

«ἄλλην μὲν ἐξηντιλοῦμεν, ἢ δ' ἐπεισρέει» (Ζηνόβ. 1, 75. Διογενιαν. 2, 22 καὶ ἄλλ. κώδικ. 1, 34. Γρηγόρ. Κύπρ. 1, 44 καὶ ἄλλ. κώδικ.

1, 41. Ἀποστόλ. 2, 33. Ἀρσέν. 2, 87. Σχολ. Λουκιαν. εἰς Ἑρμότιμ. 61. Bachm. Ἀνεκδ. Β', 347. Σουίδ. σελ. 69, α'), πρόλ. καὶ «τῆς τραπέζης παρατεθείσης ἐδειπνοῦμεν καὶ τὴν μὲν (φακὴν) ἐξηντιλοῦμεν, ἡ δ' ἐπεισέρρει» (Ἀθην. Δειπν. Δ', σ. 156, ε') καὶ «ἐπιρρεῖ τὸ πρᾶγμα ἐξαντιλούμενον» (Λουκιαν. Ἑρμότιμ. 61), παρὰ δὲ τῷ Σουίδᾳ γράφεται «ἐξαντιλοῦμεν».

«ἄμμον μετρεῖς» (Ζηνόβ. 1, 80. Διογεν. 2, 27. Ἀποστόλ. 2, 71. Μακάρ. 1, 96. Πλουταρχ. ἐν Ἀνεκδ. Boisson. 1, 396. Σουίδ. σελ. 78, β'. Λιβαν. Ἐπιστ. 258), ἀνθ' οὗ ἡ δημώδης λέγει «ψύλλους σιὰ ἄχυρα» (ἐννοεῖται τὸ ζητεῖς).

«ἄν ἀποβάλης τοὺς ὄμους πίσσω, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει» (Λουκιαν. Ἑρμότιμ. 79. Σουίδ. σελ. 96, β'), ἀνθ' οὗ ἴσως γραπτέον «κἄν μενεῖ».

«ἀνέμους γεωργεῖς» (Ζηνόβ. 1, 99. Διογενιαν. 1, 88 καὶ ἄλλ. κώδ. 1, 51. Γρηγόρ. Κύπρ. 1, 51. Ἀποστόλ. 3, 3. Ἀρσεν. 3, 88. Σουίδ. σελ. 105, β'. Ἀλεξάνδρ. Μαυροκορδ. Ἐπιστ. 14 σελ. 21 ἐκδ. Λιβ.).

«ἀνέμους θηρᾶς ἐν δικτύοις» (ὄρα παροιμ. «δικτύῳ ἄνεμον θηρᾶς») παρὰ Διογενιαν. 2, 28.

«ἀνέμῳ διαλέγει» (Ζηνόβ. 1, 38), ὄρα καὶ παροιμ. «αἰγιαλῷ λαλεῖς». «ἄσκηδὸν τίλλειν» (Σουίδ. σελ. 778, β'. Φωτίου Λεξικ. τόμ. Β', σελ. 19, 16 Nab.), ὄρα παροιμίαν «ῥῶδὸν τίλλειν».

«γεράνδρυν μεταφυτεύειν» (Ζηνόβ. 3, 1. Διογενιαν. 3, 77. Γρηγόρ. Κύπρ. κώδ. Μ. 2, 76. Ἀποστόλ. 5, 32. Ἀρσέν. 14, 70. Σουίδ. σελ. 240, α'), ἀνθ' ἧς παροιμίας ἡ δημώδης λέγει «τόρα σιὰ γεράματα μάθε, γέρο, γράματα».

«γύργαθον φυσᾶς» (Σουίδ. σ. 253, α'. Ἀρισταίν. 2, 20), κατὰ δὲ τὸν Ἀρχάδιον (σελ. 49, 19) τονίζεται «γυργαθός», ὄρα καὶ παροιμίαν «δίκτυον φυσᾶς».

«δελφῖνα πρὸς τὸ οὐραῖον δεῖς» (Ζηνόβ. 3, 38. Διογενιαν. 4, 37 καὶ ἄλλ. κώδικ. 2, 44. Ἀποστόλ. 5, 91. Ἀρσέν. 18, 19. Σουίδ. σελ. 265, α').

«δίκτυον φυσᾶς» (Σουίδ. σελ. 295, β') καὶ «φυσᾶς δίκτυον» (Βεκκ. Ἀνεκδ. σελ. 69, 27), ὄρα καὶ παροιμίαν «γύργαθον φυσᾶς».

«δικτύῳ ἄνεμον θηρᾶς» (Ζηνόβ. 3, 17. Διογενιαν. 4, 29 καὶ ἄλλ. κώδικ. 2, 40. Πλουταρχ. ἐν Ἀνεκδ. Boisson. 1, 394, 3. Ἀποστόλ. 6, 12. Ἀρσέν. 18, 75. Σουίδ. σελ. 295, α') καὶ «δικτύῳ θηρεύεις

ἀνέμους» (Νικηφόρ. Γρηγ. Ἱστορ. ΙΗ', δ', 2) καὶ «ἀνέμους θηρῆς ἐν δικτύοις» (Διογενιαν. 2, 28).

«εἰς κόπρον θυμῆς» (Σουίδ. σελ. 337, α'· 778, β') καὶ «κόπρον ἀναθυμῆς» (Σχολ. Ἀριστοφ. Βατρ. 186), ἀνθ' ὧν ἴσως γραπτέον «εἰς κοπρῶνα θυμῆς» καὶ «κοπρῶνα θυμῆς», ὅπερ φέρεται παρὰ Φωτίῳ (ἐν Λεξ. τόμ. Β', σελ. 19, 16 Nab.) «εἰς κοπρῶνα θυμῆς»· διότι μόνον ὁ εἰς κοπρῶνα θυμῆα καίων μάτην κοπιᾷ καὶ ἀδυνατεῖ νὰ ἀφέλῃ τὴν δυσσομίαν, ἀλλ' οὐχὶ ὁ εἰς κόπρον.

«εἰς οὐρανὸν τοξεύεις» (Ζηνόβ. 3, 46. Μακάρ. 3, 60. Ἀποστόλ. 6, 71. Πλουταρχ. ἐν Ἀνεκδ. Boisson. Α', 394, 6. Σουίδ. σελ. 337, β').

«εἰς πῦρ ξαίνεις» (Πλάτ. Νόμ. σ. 780, γ' καὶ Σχολ. αὐτόθ. Βασίλειος ὁ Μέγ. Ὅπως ἂν ἐξ ἑλλ. ὠφελ. λόγων 9. Ἀριστείδ. Ὑπὲρ τῶν τεττάρ. 377. Ἀποστόλ. 6, 72. Ἀρσέν. 22, 53. Διογενιαν. ἄλλ. κώδ. 2, 61. Μακάρ. 3, 61. Σουίδ. σελ. 337, β'. Βεκκ. Ἀνεκδ. 69, 28) καὶ «κατὰ πυρὸς ξαίνεις» (Ἀποστόλ. 9, 45) καὶ «ξαίνεις εἰς πῦρ» (Ζηνόβ. 5, 27). Κακῶς ἡ παροιμία ὑπὸ πολλῶν ἐρμηνεύεται, εἶναι δ' ἡ ἔννοια ταύτης ἡδε: ἔρια εἰς πῦρ ξαίνεις, ἥτοι ἔρια ξαινόμενα εἰς πῦρ ῥίπτεις, ἐν ᾧ ὑπὸ τῆς φλογὸς καίονται, ἥτοι ματαιοπονεῖς.

«εἰς τετρημένον πίθον ἀντλεῖς» (Βασίλ. ὁ Μέγ. Ὅπως ἂν ἐξ ἑλλην. ὠφελ. λόγ. 9. Σουίδ. σελ. 337, β', 338, α'. Βεκκ. Ἀνέκδ. 69, 29. Θωμ. Μάγιστρ. σελ. 348, 13), ἀντὶ ταύτης δὲ τῆς παροιμίας ἡ δημώδης λέγει «κουβαλεῖ νερὸ μὲ τὸ κόσκινον» (ὅρα παροιμίαν «κοσκίνῳ ὕδωρ φέρεις»).

«εἰς τέφραν γράφει» (Ἰουλιαν. Ἐπιστ. εἰς Ἀθην. 286. Σουίδ. σελ. 337, β'· 428, β'. Ἀποστόλ. 6, 73. Ἀρσέν. 22, 5).

«εἰς τὸν τῶν Δαναίδων πίθον ὕδροφορεῖς» (Λουκιαν. Τίμ. 18), ἀνθ' ἧς παροιμίας ἡ δημώδης λέγει «κουβαλεῖ νερὸ μὲ τὸ κόσκινον» ἢ «σὲ τρέπιο σακκὶ θέλεις βάλε, θέλεις μὴ».

«εἰς ὕδωρ σπείρεις» (Σουίδ. σελ. 338, α'· ὅρα καὶ Ζηνόβ. 3, 55. Πλουταρχ. ἐν Boisson. Ἀνέκδ. Α', 395, 11).

«εἰς ὕδωρ γράφεις» (Σοφοκλ. ἐν Φωτ. Βιβλ. 530, α', 16. Μενάνδρ. Μονόστιχ. 25. Ἀποστόλ. 6, 56, 80. Ἀνέκδ. Boisson. Α', 97. Σουίδ. σ. 429, α'. Ἀρσέν. 22, 15, 64. Μακάρ. 6, 48. Βεκκ. Ἀνέκδ. 55, 17. Φιλοστράτ. Εἰκον. Β', 8, σ. 822. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφηκ. στίχ. 279), ἀνθ' ἧς παροιμίας ἡ δημώδης λέγει ἀκάμνει μία τρέπα στὸ νερὸν

ἢ «κάμει τὸ νερὸ σωρὸν» καὶ «κάμνει τὸ κάμπο ῥάχι» (ὄρα καὶ παροιμίαν «ἐν ὕδατι γράφεις» καὶ «καθ' ὕδατος γράφεις»).

«ἐκδεδαρμένον δέρεις» ('Αποστόλ. 6, 87. 'Αρσέν. 22, 74. Γρηγόρ. Κύπρ. 2, 44 καὶ ἄλλ. κώδικ. 3, 17. Σουίδ. σ. 340, α').

«ἐν ὕδατι γράφεις» (Πλάτ. Φαῖδρ. 276, γ'), ὄρα «εἰς ὕδωρ γράφεις».

«ἐξ ἄμμου σχοινίον πλέκεις» ('Ερμιππ. Διαλογ. περὶ ἀστρολογ. σ. 35. Γρηγόρ. Κύπρ. κωδ. M 3, 46. Αἰσώπ. παροιμ. 10. Σουίδ. σελ. 375, β').

«ἡθμῶ ἀντλεῖς» ('Αριστοτ. Οἶκον. Α', 5', 1), ὄρα «κοσκίνῳ ὕδωρ φέρεις».

«καθ' ὕδατος γράφεις» (Λουκιαν. Κατάπλ. 21. Διογενιαν. 5, 83 καὶ ἄλλο κώδικ. 2, 59. Μακάρ. 4, 95. Μαντινίσσ. παροιμ. 1, 74. Σουίδ. σελ. 554, β') καὶ «ἐφ' ὕδατος γράφεις» ('Ιουλιαν. Λόγ. Η', σελ. 249, α') καὶ «καθ' ὕγρῳ γράφεις» ('Ανώνυμ. ἐν Boisson. 'Ανεκδ. Β', 381) καὶ «καθ' ὕδατων γράφεις» (Νικηφόρ. Γρηγ. Ἱστορ. 19, 1) καὶ «ἐς (εἰς) ὕδωρ γράφεις» (ἦν ὄρα) καὶ «τὰ καθ' ὕδατος γράμματα» (Γεωργίδ. Γνωμολ. ἐν Boisson. 'Ανεκδ. Β', 381).

«καρκίνος λαγῶν αἰρεῖ» (Σουίδ. σ. 567, α') καὶ «καρκίνος λαγῶν αἰρεῖ» (Διογενιαν. 5, 96. Γρηγόρ. Κυπρ. 2, 88 καὶ ἄλλ. κώδ. 3, 93), ὄρα καὶ παροιμίαν «πρότερον χελώνη παραδραμεῖται δασύποδα» καὶ «παῖς διώκει ποτιανὸν ὄρνιν».

«κατὰ θάλατταν σπείρεις» (Boisson. 'Ανεκδ. Δ', 183) καὶ «κατὰ θαλάττης σπείρεις» (Σχολ. 'Αριστοφ. Σφηκ. 284) καὶ «θάλασσαν σπείρεις» (Πλουτάρχ. ἐν Boisson. 'Ανεκδ. Α', 397, 41). Ὅμοιαι εἶναι αὗται· «εἰς ὕδωρ σπείρεις» (ἦν ὄρα), «σπείρεις πόντον» (ἦν ὄρα) καὶ «κατὰ πετρῶν σπείρεις» (ἦν ὄρα).

«κατὰ πετρῶν σπείρεις» Λουκιαν. Ἑρωτ. 20. Σουίδ. σελ. 337, β'. 'Αλέξανδρ. Μαυροκορδ. Ἐπιστ. 14 σελ. 21 Λιβ.) καὶ «σπείρεις πέτρας» (Βεκκ. 'Ανεκδ. σελ. 69, 29)· ὄρα τὴν προτέραν παροιμίαν.

«κοσκίνῳ ὕδωρ φέρεις» (Πλάτ. Πολιτ. Β', σελ. 363, δ'. Βασίλ. ὁ Μέγ. Ὅπως ἂν τις ἐξ ἑλλ. ὠφελ. λόγ. 9) καὶ «κοσκίνῳ ὕδωρ περιφέρει» (Σουίδ. σελ. 620, α' Βεκκ.), ὁμοία δὲ ταύτῃ εἶναι ἡ παροιμία «ἡθμῶ ἀντλεῖς» (ἦν ὄρα) καὶ «εἰς τειρημένον πῖθον ἀντλεῖς» (ἦν ὄρα) καὶ «εἰς τὸν τῶν Δαναΐδων πῖθον ὕδροφορεῖς» (ἦν ὄρα).

«κύματα μετρεῖς» ('Ανθολ. Παλατ. IB', 156, 5. Πλουτάρχ. ἐν Boisson. 'Ανεκδ. σελ. 395, 17. Μακάρ. 5, 43), ὁμοία δὲ ταύτῃ καὶ

ἡ παροιμία «κυνάθω τὴν θάλασσαν μετρεῖς» (Γρηγόρ. Ναζιανζ. Λόγ. 34, 556 καὶ Σχολ. αὐτόθι) καὶ «ἄμμον μετρεῖς» (ἦν ὄρα).

«λέοντα ξυρεῖς» (Λουκιαν. Κυνικ. 14. Ἀριστείδ. τόμ. Β', 192 Dind. καὶ Σχολ. εἰς Ἀριστείδ. τόμ. Β', 500 Dind. Φωτίου Λεξ. τόμ. Α', σελ. 380 Nab. Σουίδ. σ. 653, α' Βεκκ. Διογενιαν. 6, 25 καὶ ἄλλ. κώδικ. 2, 61. Μακάρ. 5, 50. Ἀποστόλ. 10, 54. Ἀρσέν. 33, 66. Θωμ. Μάγιστρ. σ. 251, 11. Εὐσταθ. εἰς Ἰλ. Κ, 21 σελ. 787, 7) καὶ «ξυρεῖν ἐπιχειρεῖςλέοντα» (Πλάτ. Πολιτ. Α', σελ. 341, γ' καὶ Σχολ. αὐτόθι), ὁμοία δὲ ταύτῃ εἶναι ἡ δημώδης «βγάνεις τῆς ὀχιάς τὰ μάτια».

«λίθον ἔρπεις» (Ἀριστοφ. Σφηκ. 280 καὶ Σχολ. αὐτόθι. Ψευδοπλάτ. Ἐρυξ. σ. 405, β' καὶ Σχολ. αὐτόθι. Ἡσύχ. ἐν λ. Φωτίου Λεξ. τόμ. Α', σ. 388 Nab. Σουίδ. σ. 623, β'. Βεκκ. Ἀνεκδ. σ. 69, 28).

«νεφέλας ξαίνεις» (Πλουταρχ. ἐν Boisson. Ἀνεκδ. Α', 398, 51. Διογενιαν. 6, 83 καὶ ἄλλ. κώδικ. 3, 35. Γρηγόρ. Κύπρ. 3, 13 καὶ ἄλλ. κώδ. 4, 48. Ἀποστ. 12, 5. Ἀρσέν. 37, 14. Σουίδ. σελ. 740, α').

«ὄνον πόκαι» (Ἀριστοφ. Βατρ. 186 καὶ Σχολ. αὐτόθι. Ἡσύχ. ἐν λ. Φωτίου Λεξ. τόμ. Β', σ. 19 Nab. Σουίδ. σ. 778, β'. Ἀποστόλ. 12, 89. Ἀρσέν. 39, 72) καὶ «ὄνον πόκοι» (Φωτίου Λεξ. τόμ. Β', σ. 19, 7 Nab. Διογενιαν. 6, 99. Μακάρ. 6, 35) καὶ «ὄνον πόκους ζητεῖς» (Ζηνόβ. 5, 38) καὶ «ὄνον κείρεις» (Ζηνόβ. 5, 38. Ἡσύχ. ἐν τῷ ὄνον πόκαι) καὶ κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα «τὸν αἰίδαρον ἐκούρευσας» (Ducangii Gloss. ad script. mediae et inf. Graecit. p. 28).

«παῖς διώκει ποτανὸν ὄρνιν» (Λίσιχ. Ἀγαμ. 379 ἢ κατ' ἄλλας ἐκδ. 394), ὁμοία δὲ ταύτῃ ἡ παροιμία «καρκίνος λαγῶν αἰρεῖ» (ἦν ἰδεῖ) καὶ «πρότερον χελώνη παραδραμεῖται δασύπουν».

«πλίνθους πλύνεις» (Σουίδ. σελ. 863, β') καὶ «πλίνθον πλύνεις» (Ζηνόβ. 6, 48. Διογενιαν. 7, 50. Γρηγόρ. Κύπρ. 3, 39 καὶ ἄλλ. κώδικ. 4, 80. Ἀποστόλ. 14, 34. Ἀρσέν. 43, 59. Ἀνεκδ. Boisson. 7, 394, 62. Σουίδ. σελ. 778, β'. 1117, β'), ὄρα καὶ παροιμίαν «Αἰθίοπα σμήχεις».

«πόντιον σπείρεις» (Θεόγν. 106, 107. Διογενιαν. 7, 67. Ἀποστόλ. 14, 47. Σουίδ. σ. 873, β'. ὄρα καὶ Ἀνθολ. Παλατ. IB', 147, 7) καὶ «σπείρεις ἐνὶ πόντῳ» (Ψευδοφωκυλίδ. 141), ὄρα καὶ «κατὰ θάλατταν σπείρεις».

«πρὸς ἑρρωγυῖαν ἄδεις» (Σουίδ. σ. 893, 6' Βεκκ.), ὅρα τὴν ἐπομένην παροιμίαν.

«πρὸς κενὴν ἄδεις» (Σουίδ. 895, α' Βεκκ.) καὶ «πρὸς κενὴν ψάλλεις» δηλ. νευρὰν (Διογενιαν. 7, 60. Ἀποστόλ. 14, 92, ἐνθα γράφεται «πρὸς κενόν») καὶ «κενὴν ψάλλεις» (Θεοφάν. Α', σελ. 13, 16. Ἀνεκδ. Boisson. Δ', 316. Μακάρ. 5, 12) καὶ «ψάλλεις κενὴν» (Μακάρ. 8, 91. Append. poroem. 5, 38) καὶ «κενὰ ψάλλεις» (Θεοφιλ. ἐν Banduri Imper. Orient. 1, 165, α').

«πρότερον χελώνη παραδραμεῖται δασύπουν» (Σουίδ. σ. 899, 6') καὶ «πρότερον χελώνη παραδραμεῖται δασύποδα» (Διογενιαν. 7, 57 καὶ ἄλλ. κώδικ. 3, 63. Ἀποστόλ. 14, 88. Ἀρσέν. 43, 97. Σουίδ. σελ. 258, 6' Βεκκ.) καὶ «δασύποδα λαγὼν παραδραμεῖται χελώνη» (Ἀποστόλ. 5, 82. Ἀρσέν. 17, 99. Σουίδ. ἐν λ. δασύπους). Ὁμοίᾳ ταύτῃ εἶναι ἡ παροιμία «καρκίνος λαγὼν αἰρεῖ» (ἣν ἰδεῖ) καὶ «παῖς διώκει ποτανὸν ὄρνιν» (ἣν ἰδεῖ).

«σπείρεις πέτρος» (Βεκκ. Ἀνεκδ. 69, 29), ὅρα τὴν παροιμίαν «κατὰ πετρῶν σπείρεις».

«συνάγεις τοῦ Ὀκνου τὴν θώμιγγα» (Πχυσαν. Γ', κθ', 2), πρὸς λ. καὶ Propert. 4, 3, 21 «Ocnius spartum torquens», ὅρα Μένανδρ. ῥήτορ. τόμ. 3. σ. 333 Sp Ὁ Ὀκνος ἦν φίλεργος, ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ σπάταλος, ὅποσα δὲ ἐκεῖνος ἤθελε συλλέξει ἐργαζόμενος ὑπ' ἐκείνης ἀνηλίσκοντο, θώμιγγε δὲ = λεπτὸν σχοινίον.

«τὰς κέγχρους ἀποτορεύειν ἐπιχειρεῖς» (Ἰουλιαν. Λόγ. 3, σελ. 11).

«τὸν Ὑλαν κραυγάζεις» (Διογενιαν. 8, 33. Ἀποστόλ. 17, 9. Ἀρσέν. 50, 13. Σουίδ. 1036, 6') καὶ «Ὑλαν κραυγάζεις» (Ζηνόβ. 6, 21. Φωτίου Λεξ. τόμ. Β', σ. 238. Σουίδ. σ. 1057, α') καὶ «τὸν Ὑλαν κράζεις» (ἐν Turcograec. Α', ιδ', σ. 4). Ἡ ἱστορία ἐλήφθη ἐκ τοῦ Ἀπολλοδώρου (Α', Θ', 9· ὅρα καὶ Εὐστάθ. Διονυσ. περιηγ. 805), παρ' Ἀποστολίῳ δὲ (17, 9) καὶ Ἀρσενίῳ (50, 13) γράφεται κακῶς διὰ διττοῦ Α τὸ ὄνομα Ὑλας, ὥς καὶ τὸ μέτρον μαρτυρεῖ (Θεοκρ. εἰδ. ΙΓ', 36)

«κῶχεθ' Ὑλας ὁ ξανθὸς ὄδωρ ἐπιδόρπιον οἰσῶν».

«τοὺς Τανιάλου κήπους τρυγᾷς» (Φιλόστρ. Βί. σοφ. Α', κ', 1· Βί. Ἀπολλών. 4, 25. Σουίδ. σ. 540, α' Βεκκ. καὶ Δίων. Χρυσόστ. 6, 197) καὶ «Τανιάλου κήπους τρυγᾷς» (Σουίδ. σ. 1008, α') καὶ «Ταν-

τάλου κῆπον τρυγᾶς» (Ἀποστόλ. 16, 1). Οἱ Ταντάλου κῆποι ὄντες οὐκ ἦσαν· διότι ἔφευγον τὸν προσεγγίζοντα, οὐ ἔνεκα καὶ ὁ θέλων νὰ τρυγᾷ αὐτοὺς ἐματαιοπύνει.

«τράγων ἀμέλγεις» (Λουκιαν. Δημῶν. 28. Πλουταρχ. ἐν Ἀνεκδ. Boisson. Α', 396. Ἀποστόλ. 17, 32, α'. Ἀρσέν. 50, 20), πρὸς βλ. καὶ Γρηγόρ. Ναζιανζ. γνωμ. 123, σελ. 154 τόμ. 2

ποιμὴν ἀμέλγει, εἰ θέλει, καὶ τοὺς τράγους,
ἀλλ' ἀντὶ γάλακτος αἱμάτων πηγὰς ὕσει.

ὄρα καὶ Βεργιλίου Βουκολ. III, 90 «mulgeat hircos» τ. ἔ. ἀμέλγει τράγους.

«κόπτεις αἶρα» (Ἀνεκδ. Boisson. τόμ. Β', σελ. 437), ὄρα παροιμίαν «αἶρα δέρεις».

«Ὑδραν τέμνεις» (Πλάτ. Πολιτ. σελ. 426, ε' καὶ Σχολ. αὐτόθι. Φωτίου Λεξικ. τόμ. Β', σ. 236. Σουίδ. σ. 1055, —α'—β'. Πλουταρχ. Ἡθικ. σελ. 341, ε'. Λιβάν. Ἐπιστ. 50. Ζηνόβ. 6, 26. Διογενιαν. 8, 61. Μακάρ. 8, 70. Σχολ. Ἀριστείδ. σελ. 181) καὶ «τὴν Ὑδραν τέμνεις» (Μακάρ. 8, 25) καὶ «Ὑδρας κεφαλὰς τέμνεις» (Ἀποστόλ. 17, 49. Ἀρσέν. 51, 40)· ὄρα καὶ Θεοφύλακτ. τὸν Σιμοκ. Ἐπιστ. 16.

«φρακὸν κόπτεις» (Ζηνόβ. 6, 48. Appendix paroem. 4, 58. Σουίδ. σ. 863, β') καὶ «φρακοῦ γωνίαν κάμπτει» (Ἀνεκδ. Boisson. Α', 397). Λέγεται δὲ φρακῇ μὲν θηλυκῶς ἢ ἐψηθεῖσα, ἀρσενικῶς δὲ ὁ ἀνέψητος (Σουίδ. σ. 1078, β'. Ἡρωδιαν. ἐν τῷ de emend. gram. τοῦ Hermann σ. 309, 24).

«χαμαὶ ἀντλεῖς» (Ζηνόβ. 6, 48. Πλουταρχ. Παροιμ. 82. Διογενιαν. 7, 50. Appendix paroem. 4, 58. Ἀνεκδ. Boisson. Α', 398).

«χύτραν ποικίλλεις» (Σουίδ. σελ. 778, β'. 1032, α'. 1120, α'. Σχολ. Ἀριστοφ. Σφηκ. 284).

«ῥόν τίλλεις» (Βεκκ. Ἀνεκδ. σελ. 69, 29), ἀντὶ δὲ τῆς παροιμίας ταύτης ἢ δημώδους λέγει «ξούρισε ταῦτό καὶ βγάλε τὸ μαλλί του».

Ἐν Λαοίῳ Μαῖον ἀρρομένον τοῦ 1902ου.